

Testimoni: **Jaume Aregall i Comas, prevere**

Des de meitats de febrer del 2015 m'he vist obligat a no poder continuar ajudant a la parròquia de Sant Sebastià, en la celebració de l'Eucaristia, i en les reunions amb el grup de dones. El motiu és la malaltia que m'ha anat atrapant més...

Amb el pas del temps m'he sentit "obligat", per les limitacions físiques i per la malaltia, a anar deixant la meva poca col·laboració pastoral sacerdotal com feia temps enrere.

He estat un mes i mig hospitalitzat a l'Hospital Vall d'Hebron. La situació és greu. Sembla que el cos es va deteriorant cada cop més. Apareixen noves complicacions... Ara són més de deu els doctors, cadascú en la seva especialitat, que em fan un seguiment amb medicaments, proves, analítiques...

Com visc aquesta etapa de la meva vida?

- Certament, el dolor hi és present amb molta freqüència. Cada cop em veig més limitat, més dèbil.
- Els doctors... entenc que ells fan el possible per a combatre les malalties...
- Però la malaltia, el dolor, hi són presents.
- Certament, moltes persones m'ajuden en aquest camí: a la Residència, les Germanes, els companys, la família... sobre tot el meu cunyat que sap més que no pas jo sobre la meva malaltia. Ell m'ajuda a posar "ordre" i a no despistar-me de visites mèdiques, proves...

Com visc jo aquesta situació?

- Constatant que el dolor hi és... i amb molta freqüència; i que els metges, les infermeres, les religioses de la Residència... intenten alleugerir la situació...
- Però sí que estic fent un procés d'avaluació de la meva vida. Especialment del meu temps de

pastoral. Dels dos anys de diaca, dels quaranta-cinc de sacerdot... La meva dedicació sempre ha estat, preferentment, per als pobres, en barris obrers, compartint el treball a la fàbrica... També els deu anys a Xile, en concret a Copiapó... I tot això fins que he deixat el càrrec de rector...

- El meu pensament va ser estar amb els pobres, i crec que he pogut viure-ho així.
- Malgrat els dolors que vaig passant, tinc clar que...
- He pogut viure la vida amb l'opció per als més pobres. He compartit la vida, les situacions concretes, els problemes...

I tot això em permet estar content de la vida que m'ha regalat el Senyor.

Cert que tinc defectes, limitacions, flaqueses... però, repeteixo, estic content de la meva vida.

Dono gràcies a Déu per la confiança immerescuda per poder fer aquest servei. El dolor, la malaltia actualment..., no apaguen el goig de la meva vida.

Vull expressar amb força una acció de gràcies per totes les persones que, d'una forma o altra, m'han ajudat a poder viure la vida amb aquests ideals. En especial dono gràcies al Pradó amb els ensenyaments del pare Chévrier... i als companys que hem fet camí plegats...

Déu es va fer home en Jesús, nasqué d'una família pobre; fora de casa es va lliurar als més pobres..., va guarir els malalts... i va ser condemnat a mort, i mort de Creu.

Dono moltes gràcies a tots els que hem tingut la sort de caminar plegats, sentit la crida de fer camí junts en la vida de cada dia, en les situacions dolentes i en les situacions més joioses, amb el Pradó.

Prego a Déu perquè mai perdem les ganes de seguir a Jesús: "Pobre entre els pobres".